

Arrest

nr. 216 943 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 21 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 26 april 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 21/10/2015
Overdracht CGVS: 16/02/2016*

U werd op 10 mei 2017 van 13u50 tot 17u10 en op 15 september 2017 van 13u48 tot 17u00 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. U werd gedurende het eerste gehoor bijgestaan door uw advocaat meester Ahmed Sakhi MIR-BAZ en bij de herconvocatie vanaf 13u54 door meester Guilaine MATABARO MUJIJIMA loco meester Ahmed Sakhi MIR-BAZ.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, moslim van soennitische strekking te zijn en van etnische afkomst Pashtoun (Safi stam) te zijn. U stelt geboren te zijn op 15 djedi 1369 (5 januari 1991) in Tatarkhel dorp, district Tagab, provincie Kapisa waar u uw hele leven gewoond heeft

U verklaart ongeschoold te zijn, maar ging vanaf uw zevende tot uw dertiende levensjaar iedere ochtend naar de moskee om de koran te leren. Na uw dertiende hielp u uw vader in zijn winkel.

Uw vader had een voedingswinkel in het districtscentrum van Tagab in de provincie Kapisa. U stelt dat in de tweede maand van 1389 (april-mei 2010) uw huis werd geraakt door een raket. Hierbij is uw vader om het leven gekomen. U was gewond aan uw been en werd hiervoor opgenomen in het ziekenhuis Charha Bestan in Kabul gedurende twintig dagen. Na ongeveer acht à negen maanden bent u dan opnieuw gaan werken in de winkel tot uw moeder ziek werd en u besloot om de winkel te verkopen. Daarna hielp u als landbouwer op de gronden van uw ouders.

In 1394 (2015) bent u voor uw oom I.F. gaan werken, hij had een kledingzaak bij de bazaar "Nasaji Gulbahar Sherkat" in het districtscentrum van district Hesa Awal Kohistan in de provincie Kapisa. Voor uw oom ging u dikwijls naar de bazaar "Mal e Bagram" in de stad Bagram van de provincie Parwan om inkopen te doen voor de winkel.

U stelt dat u de zesde maand dat u daar werkte problemen kreeg met de taliban. U werd gebeld door de taliban die u vertelde dat u voor een commissie van de taliban diende te verschijnen. Ze verdachten u van samenwerking met de Amerikanen in Bagram. U heeft zich niet aangemeld bij hen omdat u bang was. De nacht nadat u het eerste telefoontje kreeg bleef u bij uw oom I.F. slapen die in Hesa Awal Kohistan district, Sherkhan Khel dorp woont. Nadien bent u ook niet naar uw werk geweest. U werd diezelfde dag opnieuw gebeld door de taliban waarbij u opnieuw beschuldigd werd van samen te werken met de Amerikanen. Daarop hebt u de man van uw tante, S.W. gebeld en hem gevraagd om hulp te vragen bij de malik van uw dorp en het districtshoofd. Diezelfde avond werd uw huis doorzocht door de taliban. De dag nadien bent u voor de derde keer gebeld door de taliban en werd u met de dood bedreigd omdat u de vorige keren niet gereageerd had op hun eis om voor het comité van de taliban te verschijnen. Twee dagen later bent u met hulp van uw oom I.F. uit Afghanistan vertrokken op 28 sunbulla 1394 (19 september 2015), hij regelde uw reis en betaalde de smokkelaar.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u zich vluchteling verklaarde op 21 oktober 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitsbewijs), een medisch attest uit Afghanistan, een medisch attest uit België, een bevestigingsbrief van uw problemen door de malek van uw dorp en een dreigbrief van de taliban neer. U verklaart dat uw oom I.F. twee maanden na uw vertrek dood werd teruggevonden nadat hij meegenomen werd door de taliban toen hij op bezoek was bij uw moeder in uw dorp. Zij wisten dat u samen met hem gewerkt had en waren te weten gekomen dat u hem geholpen had het land te verlaten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban niet aannemelijk hebt gemaakt, noch heeft aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen hieromtrent zijn onwaarschijnlijk en op sommige punten ongeloofwaardig.

Centraal in uw asielrelaas staat uw vrees om gedood te worden door de taliban. U beweert dat u door de taliban bedreigd werd omdat ze u verdenken van samen te werken met de Amerikanen in Bagram (CGVS 1 p. 18-19). U werkte echter in de kledingzaak van uw oom bij de bazaar "Nasaji Gulbahar Sherkat" in het districtcentrum van district Hisa-e-Awel-e Kohestan in de provincie Kapisa (CGVS 1 p. 12-13). U begaf zich regelmatig naar de bazaar "Mal e Bagram" in de stad Bagram van de provincie Parwan om inkopen te doen voor de winkel (CGVS 1 p. 21). Het is nogal vreemd dat deze reden als hoofdmotief voor de taliban zou gelden om u als spion voor de Amerikanen aan te merken en ze u hiervoor zelfs uitnodigen om door hen berecht te worden, a fortiori omdat u zelf aanhaalt dat de bazaar in Bagram een grote bazaar is en dat deze dus door veel mensen bezocht wordt (CGVS 1 p. 21). Ook het gegeven dat u zelf aanhaalt, met name dat die bazaar niet zo ver rijden is om aankopen te gaan doen, haalt de stelling onderuit dat iemand het verdacht zou vinden dat u naar deze bazaar gaat (CGVS 1 p. 21). De activiteiten die u stelde door heen en weer naar een grotere bazaar te reizen om er waren voor uw winkel in te kopen, zijn geen afwijkende gedragingen voor een winkelier als u. Het is niet geloofwaardig te noemen dat u daardoor de aandacht van de taliban zou getrokken hebben en zelfs gevisieerd zou zijn op verdenking van spionage.

Daarenboven is het ook merkwaardig dat de taliban u meermaals zou uitnodigen om voor een comité van de taliban te verschijnen als ze u daadwerkelijk voor een Amerikaanse spion hielden. U verklaarde dat mensen die van spionage beschuldigd worden in stukjes gesneden worden of levend verbrand worden (CGVS 1, p. 20). In die context is het vreemd dat in uw voorgelegde dreigbrief van de taliban geschreven staat dat zij u vragen hen te vervoegen en jihad te verrichten met hen. Enerzijds is de uitnodiging om te stoppen met uw activiteiten en hen te vervoegen niet in samenspraak met uw verklaringen voor het CGVS waarbij u bij het derde telefoontje al werd meegedeeld dat beslist was dat u gedood zou worden omdat u twee keer niet voor het comité van de taliban verschenen was (CGVS 1 p.19-20). Anderzijds is het erg ongeloofwaardig dat de taliban u zou uitnodigen om hen te vervoegen terwijl ze u eerder beschuldigden van spionage voor de Amerikanen. Uw asielrelaas bevat geen enkel element dat nog maar de indruk zou kunnen wekken dat u een betrouwbare medestander zou zijn voor de taliban. Indien de taliban werkelijk zou willen dat u met hen zou strijden, kan immers verwacht worden dat de taliban erop zou moeten kunnen rekenen dat u zich niet tegen hen zou keren en hun doelstellingen in gevaar zou brengen. In informatie waarover het CGVS beschikt over de gewapende rekrutering bij de gewapende opposities en milities aan overheidszijde (een kopie van deze informatie bevindt zich in het administratief dossier) worden de mechanismen die spelen bij de rekrutering door opstandelingen nader omschreven. Hierbij wordt een onderscheid gemaakt tussen directe dwang en structurele dwang bij rekrutering. In uw geval kan er gesproken worden van directe dwang inzake de taliban: u werd immers onder directe dwang gedwongen om met hen jihad te gaan voeren. Van structurele dwang kan gesproken worden als er door eventuele familie of stamverbanden, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef zich heeft aangesloten bij opstandelingen, druk wordt uitgeoefend op een individu om zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen. Het onderscheid tussen structurele en directe dwang is van belang om de aannemelijkheid van uw relaas te beoordelen. De directe dwang met de doeleinden om u voor de taliban te laten vechten, zoals in de door u neergelegde brief, is immers een methode die slechts uitzonderlijk gebruikt wordt. Uit informatie waarover het CGVS verder beschikt blijkt dat gedwongen rekrutering van individuele personen door taliban commandanten niet valt uit te sluiten, maar talrijke bronnen stellen dat deze vorm van directe dwang bij rekrutering eerder een uitzondering is.

Verder is het erg opmerkelijk dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord rept over het gegeven dat uw zakenpartner/werkgever/oom I.F. door de taliban om het leven gebracht zou zijn twee maanden na uw vertrek en wel omdat de taliban wist dat u voor hem gewerkt had en u geholpen had het land te verlaten (CGVS 1, p. 23). Voor het CGVS haalt u dit gegeven, dat toch wel als terzake doend dient aangemerkt te worden, aanvankelijk evenmin aan. Pas wanneer er gepolst wordt of het niet mogelijk zou zijn om bij hem te gaan wonen, tracht u zich eruit te praten door plots te beweren dat hij niet meer leeft. En pas wanneer er gevraagd wordt hoe uw oom I.F. overleden is, dist u op dat hij twee maanden na uw vertrek door de taliban vermoord zou zijn. Op de logische vraag waarom u dit niet eerder vermeld had, geeft u het ontwijkende doch niet overtuigende antwoord dat er niet gevraagd werd naar uw oom. Even tevoren was u nochtans de vraag gesteld waarom u deze oom niet gevraagd had waar hij het geld vandaan had om uw reis te bekostigen waarop u een antwoord trachtte te omzeilen dat u geen contact met hem had gehad (CGVS 1, p. 23). Bovendien legt u een bevestigingsbrief van uw dorp neer waarin uw problemen uiteengezet werden.

En hoewel ze uitdrukkelijk die oom vermelden, ze stellen met name dat u besliste om te verhuizen naar het huis van uw oom langs moederszijde die een winkelier was in de bazaar van Hesi Awal Kohestan, schrijven ze evenmin dat die oom omgebracht werd. Nochtans had de ontvoering plaats in uw dorp (CGVS 1, p. 23) en werd de brief opgesteld na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS 1, p. 16). Aangezien uw gehoor bij DVZ plaats vond in december 2015 en uw oom vermoord werd twee maand na uw vertrek op 28 sunbulla 1394 (19 september 2015), dus in november 2015, moet zijn dood gekend geweest zijn. Ook bij het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS geeft u aanvankelijk niet aan dat uw oom I.F. dood zou zijn, hoewel u wel aangeeft dat uw tante overleden is. Sterker nog, wanneer u gevraagd wordt of enkel zij overleden is, bevestigt u dit (CGVS 2, p. 8). Bij het vrije narratief van uw herconvocatie vergeet u alweer dat de taliban uw oom ombrachten. Ook wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt of u nog iets wil toevoegen, daagt het u niet dat de moord op uw oom relevant is om te vertellen (CGVS 2, p. 17). Wanneer u verder in het gehoor gevraagd wordt of uw familie nog problemen heeft gehad met de taliban ontkent u dat en werpt u op dat de regio in het algemeen onveilig is om er nog snel aan toe te voegen dat ze nog naar u vroegen. Opmerkelijk genoeg spreekt u alweer niet over uw oom (CGVS 2, p. 20). Pas helemaal op het einde van de herconvocatie wordt u gewezen op uw eerdere bewering dat uw oom I.F. gedood werd door de taliban, waarop u dat bevestigt. Op de vraag waarom u hem niet vernoemde bij de vraag naar de overleden broers en zussen van uw moeder, beweerde u dat enkel naar tantes gevraagd werd, quod non (CGVS 2, p. 23-24). Er kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan uw bewering dat deze oom omgebracht zou zijn.

Naast uw vermeende vrees voor de taliban omwille van uw werk, haalt u ook aan dat er in de tweede maand van 1389 (april-mei 2010) een raketinslag was op uw huis. Hierbij is uw vader overleden en werd u opgenomen in het ziekenhuis met verwondingen aan uw been (CGVS 1 p. 6, p. 12 en p. 18). Het is evenwel eigenaardig dat u initieel verklaarde dat deze feiten zich in de herfst zouden voorgedaan hebben (Verklaring DVZ, punt 5) daar waar u voor het CGVS stelt dat het in de maand saur zou zijn, wat overeenkomt met april – mei en dus in de lente zou geweest zijn. U stelt verder zelf dat uw vader een toevallig slachtoffer was en dat een passerend konvooi in feite het doelwit was (CGVS 1, p. 12). Deze feiten beantwoorden echter niet aan de definitie van een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals u zelf aanhaalt was noch u, noch uw familie het objectief van deze aanslag (CGVS p. 12).

Bovenvermelde bedenkingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Om uw asielrelaas te staven legt u verschillende documenten neer maar de door u voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw taskara is enkel een indicatie van uw identiteit en deze staat niet ter discussie. Daarnaast brengt u een medisch attest van uw verwondingen door de raketinslag van een ziekenhuis uit Afghanistan mee. Deze kan enkel uw verhaal over de raketinslag staven maar zoals supra reeds aangehaald klopt de datering van uw bewering niet. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook wat de locatie betreft u geen éénduidige verklaringen aflegt: voor de DVZ stelde u dat de raketinslag in jullie tuin vlakbij uw huis was daar waar u voor het CGVS stelt dat jullie huis bestookt werd met een raket (Verklaring DVZ, punt 5 en CGVS 1, p. 12). Vervolgens brengt u een medisch attest van dezelfde verwondingen uit een ziekenhuis in België, deze bewijst enkel dat u littekens heeft maar voor de reden van deze littekens wordt verwezen naar uw verklaringen. Een arts kan weliswaar verwondingen beschrijven maar niet de omstandigheden waarin deze zijn opgelopen. Tenslotte legt u een bevestigingsbrief van uw problemen door de malek van uw dorp en het districtshoofd en een dreigbrief van de taliban neer. Er zijn echter verschillende problemen met deze documenten die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit halen. Inzake de dreigbrief verwijzen we naar supra waar deze brief reeds besproken werd.

In de bevestigingsbrief die u kreeg, ondertekend door de malek van uw dorp en het districtshoofd van uw district, werd geschreven dat u wel degelijk samenwerkte met de buitenlandse troepen om goederen te kopen. Voor het CGVS daarentegen haalt u meermaals aan dat u niet samenwerkte met de buitenlandse troepen (CGVS 1 p.18-19). Voor DVZ had u overigens verklaard dat u voedingswaren aankocht voor de winkel van uw oom, voor het CGVS had u verklaard dat uw oom een kledingzaak had (raket (Verklaring DVZ, punt 5 en CGVS 1, p. 12). De brief geeft een derde versie, met name dat u in huishoudapparatuur deed. Deze verschillen tussen uw verklaringen en het document haalt dan ook de geloofwaardigheid van dit document onderuit.

Daarenboven verwijst het CGVS ook naar informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van enige bewijswaarde aan deze documenten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in de provincie Kabul, Panshir, Parwan (uitgenomen district Siyagerd =Ghorband) en de districten Hesa Awal Kohistan, Hesa-i-Duwumi Kohistan, Koh Band en Mahmud Raqi van de provincie Kapisa geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p. 2 en CGVS 2, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk, uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie en uw laatste werkelijke verblijfplaats. U beweerde niet over een intern vluchtalternatief te kunnen beschikken in uw land, aangezien u door de verkoop van uw land uw eer aangetast zou weten en niet meer zou kunnen terugkeren naar uw gebied (CGVS 2, p. 15, 20-21). Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. U

NHCR aanvaardt overigens dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder afkomstig is van het district Hesa Awal Kohistan. Haar broer die in dat district was blijven wonen, werd uw zakenpartner en werkgever. U heeft de zaak van uw vader verkocht en u heeft dit geld geïnvesteerd in de zaak van deze oom die zich tevens in dit district bevindt (Verklaring DVZ, punt 5 en CGVS 1, p. 18 en CGVS 2, p. 18). U gevraagd of het mogelijk zou zijn u bij uw oom te vestigen, bracht u als enige verweer aanvankelijk in dat die oom niet meer leeft (CGVS 1, 23). Om hoger geciteerde redenen wordt aan die bewering echter geen geloof gehecht, hij leefde overigens nog sowieso wel bij uw vertrek. De vraag waarom uw moeder en zus en broer nu nog niet verhuisd zijn naar district Hesa Awal Kohistan, wimpelt u af door te beweren dat u het probleem was (CGVS 2, p. 20). Hiermee heeft u geen overtuigend antwoord gegeven op het gegeven dat ze aldus in onveilig gebied zouden blijven wonen zijn, daar waar ze over familie beschikken in veilig gebied. U verklaarde elke dag over en weer gereden te hebben, telkens een uur per rit. Wanneer u gevraagd wordt of het niet makkelijker geweest was om te verhuizen naar Hesa Awal, ontkende u dat omdat u uw hele leven, al uw herinneringen en de familie van uw vader in Tagab had. Vervolgens haast u zich eraan toe te voegen dat u geen plaats had om daar te wonen (CGVS 2, p. 14). U erop gewezen dat het toch logischer zou geweest zijn om naar daar te verhuizen gezien het daar veilig gebied was, herhaalt u dat uw huis en uw gronden in Tagab waren en beweert u geen mogelijkheid gehad te hebben daar te gaan leven. U spreekt uw vage poging tot verweer dat het werk bij uw oom maar "tijdelijk" zou zijn vlak nadien zelf tegen. Dat u overigens partner werd in de zaak van uw oom en geld investeerde hiervoor, geeft voorts niet de indruk dat uw werk samen met uw oom slechts tijdelijk zou zijn geweest (CGVS 2, p. 18). U poneerde voorts dat het niet de Afghaanse traditie is dat een vrouw naar haar familie zou terugkeren na het overlijden van haar man, nochtans is het volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt) ook niet ongebruikelijk (CGVS 2, p. 15). Meer nog: de brief van uw malek die u zelf voorlegt, ondersteunt dit scenario. Er staat met name in geschreven dat u omwille van de gespannen veiligheidssituatie in uw dorp, nadat u uit het hospitaal ontslagen werd, beslist had te verhuizen naar het huis van uw oom langs moederszijde die een winkelier was in de bazaar van Hesi Awal Kohistan. Ook uw verloofde woont overigens in dit district, met name in hetzelfde dorp als uw oom (CGVS 1, p. 9) dan wel het dorp ernaast -maar haar huis is wel dichtbij het huis van uw oom- (CGVS 2, p. 10). U kan uw bewering dat u in het begin met haar contact had, maar nu sinds vijf zes maanden geleden niet meer niet staven (CGVS 1, p. 9).

Uw gebrekkige recente kennis aangaande uw eigen district wijst doet vermoeden dat u er niet meer verbleef. Zo vernoemt u weliswaar correct de talibancommandant mauwlawi Aziz, maar u schijnt niet te weten dat hij in december 2014 omgebracht werd door een NATO drone aanval (CGVS 1, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt naar incidenten in het laatste jaar dat u er was, kan u er slechts één aanhalen en een volgend incident situeert u drie jaar voor uw vertrek (CGVS 2, p. 22). Verder geeft u drie namen op van politiecommandanten in Tagab, met name Pardez, Qand en Khanja maar niet één daarvan is terug te vinden in objectieve informatie (CGVS 2, p. 11) (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert is terug te vinden in het administratief dossier).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw beroepsactiviteiten, de financiële situatie van u en uw familie en de beweerde onmogelijkheid u te vestigen bij uw oom. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

U laat tot slot ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tagab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4,§2, b en c van de vreemdelingenwet".

Hij bespreekt het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe. Verzoeker voert aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft door de taliban omdat hij beschuldigd werd van samenwerking met de Amerikanen en dat hij de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan inroepen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal de notities van het persoonlijk onderhoud verkeerd heeft gelezen daar waar hij stelt dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker als spion van de Amerikanen zou beschuldigen omdat hij inkopen deed op de Bazaar in Bagram. Hij citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en meent dat hieruit blijkt dat hij een andere type van goederen verkocht dan andere winkeliers.

Waar de bestreden beslissing stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zou uitgenodigd worden voor een commissie van de taliban, gelet op zijn verklaringen dat de taliban spionnen in stukjes snijden, wijst verzoeker erop dat: *"Verzoeker werd uitgenodigd omdat hij niet te pakken was. Verzoeker woonde niet meer in zijn dorp. Men moet iemand eerst pakken alvorens in stukjes te snijden. Taliban hebben daarom deze brief als een excuus gebruikt om verzoeker te pakken te krijgen."* Hij meent aldus dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening hield en niet begrepen heeft waarom de taliban hem uitnodigde.

Verzoeker voert verder aan dat de inhoud van de door hem neergelegde bevestigingsbrief niet overeenstemt met wat de bestreden beslissing hierover motiveert, gezien in deze brief wel degelijk staat dat hij met buitenlandse troepen heeft gewerkt. Verzoeker geeft hierbij een vertaling van de bevestigingsbrief uitgevoerd door zijn advocaat.

Verzoeker voert verder aan dat hij bij aanvang van de procedure geen contact had met iemand uit Afghanistan en het nieuws over het overlijden van zijn oom pas na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ontvangen. De commissaris-generaal heeft hiermee echter geen rekening gehouden.

Verzoeker meent bovendien dat het onredelijk is om van hem te verwachten dat hij het exacte moment van de raketaanval op zijn huis kent, gezien deze feiten zich acht jaar geleden hebben voorgedaan. Waar de bestreden beslissing er bovendien op wijst dat verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat de raketinslag in zijn tuin was en tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze in zijn huis was, merkt verzoeker op dat *“de tuin ook tot zijn huis behoort”*.

Verzoeker voert ten slotte aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel en licht toe als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet: Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Het argument van verweerster dat verzoeker niet voldoet aan zijn medewerkingsplicht is in strijd met de verklaringen van verzoeker tijdens beide gehoren.

Verzoeker heeft op een zeer doorleefde wijze uitleg gegeven over zijn woonplaats, kinderjaren, werkervaring, familiesamenstelling en zijn netwerk.

Verweersters verwijst is gebaseerd op vermoedens.”

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een nieuwsartikel van bakhtarnews.com met beëdigde vertaling naar het Nederlands (stuk 1).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer kan de omstandige motivering van de bestreden beslissing echter niet in een ander daglicht stellen.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker zouden verdenken van spionage voor de Amerikanen in Bagram, louter omdat hij daar naar de bazaar ging om aankopen te doen voor de kledingwinkel van zijn oom. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat hij een *“ander type van goederen”* verkocht dan andere winkeliers en hierop werd aangesproken door dorpelingen. Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker verklaarde schoenen, broeken en plastic flessen te verkopen (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 18-19).

De Raad is van oordeel dat het nog steeds niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker, louter omwille van het feit dat hij dergelijke spullen verkocht en deze ging kopen op de bazaar in Bagram, zouden verdenken van spionage voor de Amerikanen. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat dergelijke activiteiten geen afwijkende gedragingen vormen voor een winkelier. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij de bazaar in Bagram bezocht om voedingswaren te kopen voor de winkel van zijn oom (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2), hetgeen klemmt met verzoekers verklaringen dat hij werd verdacht als spion omdat hij buitenlandse goederen ging halen op de bazaar in Bagram. Verzoekers verklaringen dat hij kleding verkocht in de winkel van zijn oom klemmt bovendien tevens met de inhoud van de door hem neergelegde bevestigingsbrief, die stelt dat hij huishoudapparatuur verkocht die toebehoorde aan buitenlandse troepen (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 16, nr. 4). De Raad merkt op dat de vertaling van deze brief in het verzoekschrift van de hand van verzoekers advocaat, waaruit blijkt dat de brief vermeldt dat verzoeker "*sommige goederen*" kocht, niet voldoet aan de formele vereisten van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bovendien merkt de Raad op dat uit deze vertaling in het verzoekschrift en de vertaling van de bevestigingsbrief opgenomen in het administratief dossier blijkt dat hierin wordt gesteld dat verzoeker goederen aankocht in de bazaar van Bagram en verkocht in zijn winkel die toebehoorden aan de buitenlandse troepen en afkomstig waren van de luchthaven in Bagram, waaruit blijkt dat zijn activiteiten op de bazaar van Bagram weldegelijk verband hielden met de activiteiten van buitenlandse troepen, terwijl verzoeker deze feiten niet vermeldde tijdens de persoonlijke onderhouden.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden uitnodigen om voor een comité te verschijnen en de dreigbrief zou vragen aan verzoeker om zich bij hen aan te sluiten (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 18; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 16; Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 16, nr. 5), terwijl verzoeker verklaarde dat de taliban hem beschuldigden dat hij een spion was voor de Amerikanen en dat spionnen door de taliban in stukjes gesneden of levend verbrand worden (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 20). Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij "*niet te pakken was*" voor de taliban en dat zij hem daarom uitnodigden voor de commissie en de dreigbrief stuurden, stemt niet overeen met zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden. Hieruit blijkt immers dat de taliban verzoeker viseerden omwille van zijn werk in de kledingwinkel van zijn oom, waar hij op het moment van het ontvangst van de dreigtelefoons en de dreigbrief nog steeds tewerkgesteld was, en dat de week voordien reeds dorpelingen bij hem waren langsgesproken die hem ondervroegen over zijn samenwerking met de Amerikanen. De taliban hadden verzoeker aldus gemakkelijk kunnen vinden in de winkel van verzoekers oom, temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel bij zijn oom heeft geslapen nadat hij de eerste dreigtelefoon had ontvangen van de taliban, maar dat hij wel nog naar de winkel van zijn oom is gegaan (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 18-19, Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 17). Verzoeker kan met zijn verweer in het verzoekschrift dan ook geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker via een dreigbrief zouden vragen om hen te vervoegen voor de jihad, gelet op de vaststelling dat zij verzoeker viseerden omdat hij zou samenwerken met de Amerikanen en uit zijn relaas geen elementen blijken die de indruk wekken dat verzoeker een betrouwbare medestander zou zijn voor de taliban. De bestreden beslissing wijst hierbij terecht op de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 17, nr. 2), waaruit blijkt dat de taliban slechts uitzonderlijk overgaan tot gedwongen rekrutering en als laatste redmiddel, omdat zij over voldoende vrijwilligers beschikken die hun ideologie aanhangen. Bovendien blijkt hieruit tevens dat de taliban meestal rekruteren op collectief niveau, via familiale en tribale netwerken of via propaganda in de madrassa's. Dit betekent dat meestal stamleiders of commandanten hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten bij de taliban. Verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij gedwongen gerekruteerd zou worden door de taliban, zijnde aan de hand van een dreigbrief, stemmen aldus niet overeen met de handelswijze inzake gedwongen rekrutering zoals beschreven in de hierboven vermelde landeninformatie, gezien dergelijke vormen van gedwongen rekrutering slechts uitzonderlijk voorkomen. Mede gelet op voorgaande vaststellingen, doet deze informatie dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de vervolging door de taliban en aan de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde dreigbrief.

Waar verzoeker aanvoert dat hij bij aanvang van de procedure nog geen contact had gehad met zijn familie in Afghanistan en aldus niet op de hoogte was van de moord op zijn oom, merkt de Raad op dat, in zoverre geloof kan worden gehecht aan deze bewering, dit verweer geen afbreuk doet aan de overige pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) verzoeker hier evenmin melding van maakte bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud, (ii) zijn verklaringen voor deze ommissie

niet kunnen overtuigen, (iii) dat de door verzoeker neergelegde bevestigingsbrief van zijn problemen evenmin de moord op zijn oom vermeldt, hoewel dit op het moment dat de brief werd opgemaakt reeds geweten moest zijn, (iv) dat verzoeker aanvankelijk tijdens het tweede persoonlijk onderhoud evenmin melding maakt van de moord op zijn oom en hier bovendien tegenstrijdige verklaringen over aflegt. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht het volgende inzake verzoekers verklaringen over de moord op zijn oom *“Voor het CGVS haalt u dit gegeven, dat toch wel als terzake doend dient aangemerkt te worden, aanvankelijk evenmin aan. Pas wanneer er gepolst wordt of het niet mogelijk zou zijn om bij hem te gaan wonen, tracht u zich eruit te praten door plots te beweren dat hij niet meer leeft. En pas wanneer er gevraagd wordt hoe uw oom I.F. overleden is, dist u op dat hij twee maanden na uw vertrek door de taliban vermoord zou zijn. Op de logische vraag waarom u dit niet eerder vermeld had, geeft u het ontwijkende doch niet overtuigende antwoord dat er niet gevraagd werd naar uw oom. Even tevoren was u nochtans de vraag gesteld waarom u deze oom niet gevraagd had waar hij het geld vandaan had om uw reis te bekostigen waarop u een antwoord trachtte te omzeilen dat u geen contact met hem had gehad (CGVS 1, p. 23). Bovendien legt u een bevestigingsbrief van uw dorp neer waarin uw problemen uiteengezet werden. En hoewel ze uitdrukkelijk die oom vermelden, ze stellen met name dat u besliste om te verhuizen naar het huis van uw oom langs moederszijde die een winkelier was in de bazaar van Hesi Awal Kohestan, schrijven ze evenmin dat die oom omgebracht werd. Nochtans had de ontvoering plaats in uw dorp (CCGVS 1, p. 23) en werd de brief opgesteld na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS 1, p. 16). Aangezien uw gehoor bij DVZ plaats vond in december 2015 en uw oom vermoord werd twee maand na uw vertrek op 28 sunbulla 1394 (19 september 2015), dus in november 2015, moet zijn dood gekend geweest zijn. Ook bij het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS geeft u aanvankelijk niet aan dat uw oom I.F. dood zou zijn, hoewel u wel aangeeft dat uw tante overleden is. Sterker nog, wanneer u gevraagd wordt of enkel zij overleden is, bevestigt u dit (CGVS 2, p. 8). Bij het vrije narratief van uw herconvocatie vergeet u alweer dat de taliban uw oom ombrachten. Ook wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt of u nog iets wil toevoegen, daagt het u niet dat de moord op uw oom relevant is om te vertellen (CGVS 2, p. 17). Wanneer u verder in het gehoor gevraagd wordt of uw familie nog problemen heeft gehad met de taliban ontkent u dat en werpt u op dat de regio in het algemeen onveilig is om er nog snel aan toe te voegen dat ze nog naar u vroegen. Opmerkelijk genoeg spreekt u alweer niet over uw oom (CGVS 2, p. 20). Pas helemaal op het einde van de herconvocatie wordt u gewezen op uw eerdere bewering dat uw oom I.F. gedood werd door de taliban, waarop u dat bevestigt. Op de vraag waarom u hem niet vernoemde bij de vraag naar de overleden broers en zussen van uw moeder, beweerde u dat enkel naar tantes gevraagd werd, quod non (CGVS 2, p. 23-24). Er kan bezwaarlijk geloof worden gehecht aan uw bewering dat deze oom omgebracht zou zijn”*. Deze vaststellingen volstaan opdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn oom twee maanden na zijn vertrek uit Afghanistan werd vermoord door de taliban omwille van verzoekers problemen.

De Raad is bovendien van oordeel dat verzoekers verklaringen over de raketinslag op zijn huis in 2010 geloofwaardig zijn, doch dat hieruit geen persoonlijke vrees voor verzoeker kan worden aangetoond. Uit verzoekers verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud blijkt immers dat het doelwit van de raketinslag een passerend konvooi was, doch dat verzoekers huis hierbij werd getroffen en zijn vader doodde. De aanval was dus niet specifiek gericht tegen verzoeker of zijn familie (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 12). Deze determinerende vaststelling volstaat om te besluiten dat de raketinslag in verzoekers huis dan ook niet kan leiden tot de vaststelling van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging. De motieven in de bestreden beslissing omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de tijd en plaats van deze raketaanval zijn dan ook bijkomstig en niet-determinerend, zodat kritiek op deze overvloedige motieven niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers taskara heeft louter betrekking op persoonsgegevens en verandert aldus niets aan bovenstaande analyse. Wat de door verzoeker neergelegde Afghaanse en Belgische medische attesten betreft stelt de Raad vast dat deze enkel verzoekers verklaringen over de raketinslag van 2010 kunnen staven, feiten die evenwel niet worden betwist, doch dat hierboven reeds werd geoordeeld dat deze niet kunnen leiden tot de vaststelling van een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Wat de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de taliban en bevestigingsbrief van zijn dorp betreft, merkt de Raad op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de door verzoeker neergelegde documenten inhoudelijk overeenstemmen met zijn verklaringen en de beschikbare landeninformatie. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit echter niet het geval. De Raad wijst er verder op dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen. Bovendien wijst de Raad op objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 17, nr. 3), met

name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen met de taliban dan ook niet vermogen te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c). *In casu* is de Raad van oordeel dat uit de elementen beschikbaar in het administratief dossier vastgesteld kan worden dat verzoeker afkomstig is uit het district Hese Awal Kohistan.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers kennis over zijn vermeende regio van herkomst zijn verklaringen over zijn recent verblijf in zijn district Tagab ondermijnt. De bestreden beslissing oordeelde hieromtrent terecht dat:

"Uw gebrekkige recente kennis aangaande uw eigen district wijst doet vermoeden dat u er niet meer verbleef. Zo vernoemt u weliswaar correct de talibancommandant mauwlawi Aziz, maar u schijnt niet te weten dat hij in december 2014 omgebracht werd door een NATO drone aanval (CGVS 1, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt naar incidenten in het laatste jaar dat u er was, kan u er slechts één aanhalen en een volgend incident situeert u drie jaar voor uw vertrek (CGVS 2, p. 22). Verder geeft u drie namen op van politiecommandanten in Tagab, met name Pardez, Qand en Khanja maar niet één daarvan is terug te vinden in objectieve informatie (CGVS 2, p. 11) (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert is terug te vinden in het administratief dossier)."

Verzoekers verweer kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. Verzoeker legt in zijn aanvullende nota een nieuwsbericht neer waaruit blijkt dat een commissaris van de lokale politie in Tagab, Qandagha, omgekomen is in een aanslag. In zoverre verzoeker hiermee wil aantonen dat deze informatie overeenstemt met verzoekers verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat er een politieagent Qand is omgekomen in zijn district drie jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 11-12), merkt de Raad op dat het nieuwsbericht een kopie betreft, waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Dit document kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er geen objectieve informatie terug te vinden is over de door verzoeker genoemde politiecommissarissen. Bovendien merkt de Raad op dat, in zoverre kan worden aanvaard dat de persoon Qandagha in het nieuwsbericht de door verzoeker genoemde persoon Qand betreft, verzoeker zelf verklaarde dat diens dood plaatsvond drie jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan in september 2015, zodat verzoeker dit feit niet kan aanbrengen ter staving van zijn recent verblijf in het district Tagab.

De Raad wijst er verder nog op dat, in zoverre uit verzoekers taskara blijkt dat hij afkomstig is uit het district Tagab, deze taskara dateert van het jaar voor de raketinslag op verzoekers huis in 2010, zodat deze taskara evenmin kan dienen ter staving van verzoekers recente verblijf in het district Tagab.

Het voorgaande geldt temeer nu uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er voldoende elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat verzoeker de laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan in het district Hesa Awal Kohistan verbleven heeft:

"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder afkomstig is van het district Hesa Awal Kohistan. Haar broer die in dat district was blijven wonen, werd uw zakenpartner en werkgever. U heeft de zaak van uw

vader verkocht en u heeft dit geld geïnvesteerd in de zaak van deze oom die zich tevens in dit district bevindt (Verklaring DVZ, punt 5 en CGVS 1, p. 18 en CGVS 2, p. 18).

U gevraagd of het mogelijk zou zijn u bij uw oom te vestigen, bracht u als enige verweer aanvankelijk in dat die oom niet meer leeft (CGVS 1, 23). Om hoger geciteerde redenen wordt aan die bewering echter geen geloof gehecht, hij leefde overigens nog sowieso wel bij uw vertrek. De vraag waarom uw moeder en zus en broer nu nog niet verhuisd zijn naar district Hesa Awal Kohistan, wimpelt u af door te beweren dat u het probleem was (CGVS 2, p. 20). Hiermee heeft u geen overtuigend antwoord gegeven op het gegeven dat ze aldus in onveilig gebied zouden blijven wonen zijn, daar waar ze over familie beschikken in veilig gebied. U verklaarde elke dag over en weer gereden te hebben, telkens een uur per rit. Wanneer u gevraagd wordt of het niet makkelijker geweest was om te verhuizen naar Hesa Awal, ontkende u dat omdat u uw hele leven, al uw herinneringen en de familie van uw vader in Tagab had. Vervolgens haast u zich eraan toe te voegen dat u geen plaats had om daar te wonen (CGVS 2, p. 14). U erop gewezen dat het toch logischer zou geweest zijn om naar daar te verhuizen gezien het daar veilig gebied was, herhaalt u dat uw huis en uw gronden in Tagab waren en beweert u geen mogelijkheid gehad te hebben daar te gaan leven. U spreekt uw vage poging tot verweer dat het werk bij uw oom maar "tijdelijk" zou zijn vlak nadien zelf tegen. Dat u overigens partner werd in de zaak van uw oom en geld investeerde hiervoor, geeft voorts niet de indruk dat uw werk samen met uw oom slechts tijdelijk zou zijn geweest (CGVS 2, p. 18). U poneerde voorts dat het niet de Afghaanse traditie is dat een vrouw naar haar familie zou terugkeren na het overlijden van haar man, nochtans is het volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt) ook niet ongebruikelijk (CGVS 2, p. 15). Meer nog: de brief van uw malek die u zelf voorlegt, ondersteunt dit scenario. Er staat met name in geschreven dat u omwille van de gespannen veiligheidssituatie in uw dorp, nadat u uit het hospitaal ontslagen werd, beslist had te verhuizen naar het huis van uw oom langs moederszijde die een winkelier was in de bazaar van Hesi Awal Kohistan. Ook uw verloofde woont overigens in dit district, met name in hetzelfde dorp als uw oom (CGVS 1, p. 9) dan wel het dorp ernaast -maar haar huis is wel dichtbij het huis van uw oom- (CGVS 2, p. 10). U kan uw bewering dat u in het begin met haar contact had, maar nu sinds vijf zes maanden geleden niet meer niet staven (CGVS 1, p. 9)."

Gelet op voorgaande vaststellingen besluit de Raad dan ook dat de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten aanzien van het district Hesa Awal Kohistan in de provincie Kapisa dient te gebeuren. Uit de bestreden beslissing, die zich steunt op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 17, nr. 1) blijkt dat verzoeker in het district Hesa Awal Kohistan louter door zijn aanwezigheid aldaar geen reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet: "Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in de provincie Kabul, Panshir, Parwan (uitgenomen district Siyagerd =Ghorband) en de districten Hesa Awal Kohistan, Hesa-i-Duwumi Kohistan, Koh Band en Mahmud Raqi van de provincie Kapisa geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land." In het verzoekschrift noch het administratief dossier ontwaart de Raad enig element die deze beoordeling weerlegt.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar het district Hesa Awal Kohistan in de provincie Kapisa.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Hesa Awal Kohistan in de provincie Kapisa een

reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP